

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

bytem [redacted]
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. 211/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou městskému soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. 211/2019-160-SPR/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 4. 2016, č. j. MHMP 759206/2016, sp. zn. S-MHMP 110787/2011 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž Magistrát hlavního města Prahy zamítl námitky žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“), a potvrdil žalobci záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 2. 2. 2011.

2. Žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu – Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, z něž je zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. To dokládá i další rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. MSK 121761/2014. Žalobce namítal existenci zásady legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve shodných či obdobných věcech postupovat a rozhodovat shodně. Jestliže jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, není možné, aby totožný správní orgán s jinou místní příslušností rozhodoval a postupoval odlišně. V takovém případě by byla dotčena rovnost účastníků řízení před zákonem.
3. Žalobce ve druhém žalobním bodu namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Žalovaný v řízení posuzoval jediné důkazy, a to oznámení od věcně příslušných oddělení policie, jimiž se oznamuje skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Žalobce namítal, že takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a je třeba jej porovnat s předmětným rozhodnutím, aby došlo k vyloučení chyby lidského faktoru, či zvláště orgánu veřejné moci. Dle žalobce z rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí; naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971 je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonné požadavky. Žalobce nesouhlasil s argumentem odvolacího orgánu, že přestupce dal svým podpisem souhlas s takovým projednáním a správností rozhodnutí. Dle žalobce nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat přestupce, stejně tak nelze po přestupci požadovat takovou znalost práva, aby byl schopen posoudit správnost rozhodnutí, příp. na nesprávnost upozornit a žádat nápravu.
4. Žalobce dále namítal, že podklad není k záznamům způsobilý v případě, kdy z rozhodnutí není zřejmé, jakého jednání se měl žalobce přesně dopustit, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Žalobce uvedl, že v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti uvedené jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, dále uvedl, že v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Údaje v rozhodnutí by dle žalobce měly být zaznamenány čitelně, srozumitelně a přehledně, aby bylo možné rozhodnutí přezkoumat.
5. V pokutovém bloku ze dne 2. 2. 2011, ze dne 25. 10. 2010 a ze dne 27. 5. 2010 žalobce spatřoval tyto nedostatky: v příslušné kolonce není přesně zajištěna osoba přestupce, není přesně zajištěna doba a místo spáchání přestupku, nevyplývá z nich skutková podstata jednání přestupce a jeho právní kvalifikace. Právní kvalifikace je uvedena zkratkovitě, údaje jsou v části právní kvalifikace nečitelné, není zcela zřetelná výše sankce, údaj o sankci chybí či není úplný, není uvedeno místo vydání bloku a podpis oprávněné úřední osoby. Dále

není zřetelný podpis přestupce, nelze ani přezkoumat datum vyhotovení a převzetí rozhodnutí přestupcem. Dle žalobce tak přestupky nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Bez důvodných pochybností není z pokutových bloků zřejmé, zejména kdy a kde, resp. za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena; uvedený nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, jak zmiňuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) č. j. 4 As 127/2014-39. Konkretizace a individualizace jednání absentuje právě v případě pokutových bloků ze dne 2. 2. 2011, ze dne 25. 10. 2010 a ze dne 27. 5. 2010 (žalobce přitom odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 127/2014-39).

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný nejprve shrnul, jak funguje bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu. Žalovaný zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi řízením o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu, a to s ohledem na předměty těchto řízení. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s takovým podkladem a zda počet bodů odpovídá bodovému hodnocení dle přílohy zákona o silničním provozu. Žalovaný dále uvedl, že oznámení o uložení blokové pokuty nepředstavuje nezpochybnitelný důkaz, že řidič přestupek spáchal, a v případě pochybností o údajích uvedených v oznámení je třeba vycházet i z jiných důkazů. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010-76 však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení blokové pokuty dojde pokaždé, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, příp. si jej není vědom. V takovém případě je třeba posuzovat kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče a kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
7. Dle žalovaného žalobce v nyní posuzované věci nenamítal skutečnosti, jež by odůvodňovaly vyžádání si podkladů pro záznam bodů. Žalovaný a správní orgán prvního stupně dospěli k závěru, že k přidělení počtu bodů došlo na základě došlých oznámení o uložených pokutách dle platné přílohy zákona o silničním provozu. Dle žalovaného jsou námitky ohledně průběhu uložení blokové pokuty irelevantní, neboť žalobce v případě nesouhlasu s uloženou blokovou pokutou tuto nemusel podepisovat, resp. mohl ve stanovené době brojit proti postupu policistů, nikoliv až v době, kdy dosáhl počtu dvanácti bodů.
8. Dle žalovaného přísluší správnímu orgánu zabývat se formulačními nedostatky pokutových bloků pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Námitkové řízení neslouží jako opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku; namítané pochybení tak musí být natolik závažné, že oznámení či rozhodnutí nelze jako podklad pro záznam vůbec použít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87 a ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105). Ke zpochybnění pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde pouze tehdy, jestliže v něm není přestupek vůbec vymezen jako konkrétní, individualizované jednání. Jestliže je z pokutového bloku seznatelné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, a to i při použití zkratk, či zkratkovitých formulací při odkazu na zákonné ustanovení, nelze způsobilost

pokutového bloku zpochybňovat (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 As 82/2017-24).

9. Dle žalovaného předmětná oznámení o uložení pokuty Městské policie hl. m. Prahy a Policie ČR ze dne 28. 5. 2010, 26. 10. 2010 a 2. 2. 2011 obsahují údaje, na základě kterých bylo možné provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Popis jednání je v souladu s tím, co právní předpis označuje jako důvod pro záznam bodů. Oznámení jsou dostatečně průkazná a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů. Identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání skutku, specifikují přestupkové jednání a uvádí, že za takové jednání byla uložena bloková pokuta v určité výši. Uzavřel, že taková oznámení obsahují všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Během správního řízení do vydání napadeného rozhodnutí nedošlo ze strany Policie ČR ke zrušení pokuty uložené v blokovém řízení, proti níž žalobce brojil opravnými prostředky. Žalovaný závěrem odkázal na rozsudek NSS ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-47, který neshledal opakované námitky zmocněnce přínosnými.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce a stejně tak žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že žalobce a žalovaný k rozhodnutí bez nařízení jednání udělili souhlas.
11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Dne 9. 2. 2011 bylo Magistrátem hl. m. Prahy, odborem dopravněsprávních agend vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Oznámení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 15. 2. 2011. Dne 17. 2. 2011 podal žalobce proti dosažení 12 bodů námitky.
13. Žalobce dne 30. 6. 2011 při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí požádal o přerušení řízení z důvodu rozporů ohledně přestupku ze dne 2. 2. 2011; žalobce tvrdil, že blok nepodepsal. Správní orgán prvního stupně řízení usnesením ze dne 30. 6. 2011, č. j. MHMP 555039/2011, přerušil na dobu nezbytně nutnou, nejdéle do dne 1. 12. 2011.
14. Po přerušení řízení správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, č. j. MHMP 759206/2016, sp. zn. S-MHMP 110787/2011, námitky žalobce zamítl jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 2. 2. 2011 potvrdil.
15. Dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně provedl kontrolu jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, rozhodnutí Městského úřadu Jindřichův Hradec o přestupku ze dne 18. 5. 2009 a pokutového bloku ze

dne 2. 2. 2011, který si správní orgán prvního stupně vyžádal, přičemž neshledal žádné pochybení. Všechna oznámení o projednání přestupku obsahovala údaj o spáchaných přestupcích (tj. že se staly konkrétního dne, v konkrétním místě, konkrétní porušení zákona o silničním provozu) a údaje o přestupci (jméno, příjmení, datum narození, bydliště, specifikaci vozidla), tedy obsahovala dostatek údajů, jež prokazovaly, že se vymezené přestupky v konkrétní dny staly a že se jich dopustil právě žalobce. Ke kopii pokutového bloku ze dne 2. 2. 2011, kterou si správní orgán prvního stupně vyžádal, správní orgán uvedl, že tento měl všechny zákonem vyžadované náležitosti a mj. obsahuje i číslo řidičského průkazu jmenovaného; ten nikdy netvrdil, že by mu byl doklad odcizen, či byl někým zneužit. Podpis na bloku je při laickém posouzení v pořádku. Pokutové bloky jsou veřejnou listinou a jejich obsah je třeba považovat za pravdivý, dokud není prokázán opak; důkazní břemeno je však na jmenovaném. Správní orgán poskytl žalobci dostatečně dlouhou dobu k možnosti využití mimořádných opravných prostředků, či obstarání si podkladů pro svá tvrzení nesouhlasu se spáchaním přestupků a předložení výsledků takových podání.

16. Žalobce podal dne 13. 5. 2016 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které později doplnil. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 2. 2019, č. j. 211/2019-160-SPR/3, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
17. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný ke kvalitě zpochybňujících tvrzení zmocněnce žalobce uvedl, že žalobce ve svých námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení uvedl, že si není vědom, že by pokutu k přestupku ze dne 2. 2. 2011 podepisoval. Správní orgán prvního stupně si příslušný pokutový blok vyžádal (č. L 4269398, série AL/2009 ze dne 2. 2. 2011), přičemž podpisy ze spisové dokumentace s podpisem na pokutovém bloku si jsou podobné. V odvolání se zmocněnec žalobce domáhal posouzení způsobilosti podkladů, kdy svá tvrzení nijak dále nekonkretizoval; pouze zaslal kopie rozhodnutí správních orgánů, které však souvisely s konkrétním případem, tedy je nelze použít všeobecně. Za těchto okolností žalobcova strohá a zcela obecná argumentace nemohla zpochybnit obsah oznámení. Vágní a ničím nepodložené námitky zpochybňující důkazy nebyly v řízení shledány za dostačující, aby zpochybnil samotná oznámení a bylo by tedy důvodné vyžádat si pokutové bloky. Předmětná oznámení ze dne 28. 5. 2010, 26. 10. 2010 a 2. 2. 2011 obsahují údaje, na základě kterých bylo možné provést záznam bodů v bodovém hodnocení. Popis jednání odpovídá uvedenému v právním předpise jako důvodu pro záznam bodů, přičemž nechybí údaj o porušení zákonného ustanovení. Uveden je odkaz na obecnou skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 22 zákona č. 220/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011. Oznámení jsou tak dostatečně průkazná a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů. Označují žalobce jako přestupce, dále místo a čas spáchaní skutku, specifikují přestupkové jednání, že žalobci byla za uvedené jednání uložena pokuta a v jaké výši. Oznámení obsahují všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Jestliže žalobce tvrdí, že se přestupku nedopustil, měl by tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti, jež jsou schopné vyvrátit obsah oznámení, resp. podklad pro záznam bodů. Pokutový blok nejde posuzovat s rigidní přísností. Při zohlednění specifik blokového řízení je možné přijmout i zkratkovité formulace, jestliže je z nich zřejmé, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (§ 85 odst. 4 zákona č. 220/1990 Sb., o přestupcích); podstatné je, aby jednání osoby bylo

v bloku popsáno jednoznačně a nebylo tak zaměnitelné za jiné. Kopie pravomocného rozhodnutí správního orgánu je způsobilým podkladem pro záznam bodů v kartě řidiče. Zmocněnec žalobce neuvedl žádné důvody, jež by vedly žalovaného k pochybnostem o provedených podkladech pro záznam bodů do karty řidiče. Přiložené rozhodnutí jiného správního orgánu neprokazuje, že se ve vztahu k předmětnému správnímu řízení jedná o skutkově shodný, či obdobný případ, tedy není na nyní posuzovanou věc aplikovatelné.

18. Dle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.
19. Dle odst. 2 citovaného ustanovení záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.
20. Dle ust. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.
21. Dle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.
22. Dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
23. Dle odst. 2 citovaného ustanovení shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

24. Dle odst. 3 citovaného ustanovení shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
25. Městský soud předně uvádí, že se konkrétně jeho senát 6 A obdobnou věcí v nedávné době zabýval, a to v rozsudku ze dne 15. 7. 2021, č. j. 6 A 195/2019, z jehož závěrů v nyní posuzované věci vychází (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Předmětný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2021, č. j. 6 A 195/2019 se opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44. Ještě před tímto rozhodnutím vydal rozšířený senát NSS usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, ve kterém odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout (ohledně otázky, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení o přestupku i originály pokutových bloků) se zdůvodněním, že NSS ve své judikatuře dosud nedospěl k obecnějším závěrům, jež by byly v tomto ohledu v rozporu, příp. od nichž by se hodlal sám postupující senát odchýlit. Rozšířený senát v usnesení konstatoval, že v žádném z předmětných rozsudků „není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jediné na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.“ Jak tedy z předmětného usnesení rozšířeného senátu NSS vyplývá, nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a na povaze tomu odpovídajících námitek.
26. V navazujícím rozsudku (ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44) pak šestý senát NSS v obdobné věci, v níž vystupoval jako právní zástupce žalobce též JUDr. Radkem Bechyně, uvedl následující: „[14] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34).

[15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.

[16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky

jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není.

[17] Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.“

27. Městský soud z uvedené judikatury již vycházel a tento rozsudek NSS aplikoval, např. v rozsudcích ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 A 144/2019-39, ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 A 40/2020-33, ze dne 30. 6. 2021, č. j. 11 A 69/2019-38, ze dne 30. 6. 2021, č. j. 3 A 68/2019-72, v nichž došel shodně k závěru, že žalobcem uplatněné námitky byly paušální, typizované, a tudíž nevěrohodné, a tedy správní orgány neměly povinnost vyžádat si pokutové bloky. Městský soud nadto obdobné žaloby stejného zástupce žalobců ve většině případů i před vydáním rozsudku NSS č. j. 6 As 174/2019-44 právě z uvedeného důvodu (paušální, typizované námitky) zamítal – srov. např. rozsudky ze dne 6. 2. 2020, č. j. 6 A 108/2019-32, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 15 A 89/2019-52, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 14 A 192/2019-30, a mnoho dalších. Do značné míry tak lze hovořit o konstantní judikatuře Městského soudu v Praze. Městský soud tak v nyní posuzované věci neshledal důvod, proč se od této judikatury odchýlit.
28. Městský soud v Praze poté přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
29. Městský soud se nejprve zabýval prvním žalobním bodem žalobce ohledně nerespektování odvolacích důvodů. Dle žalobce žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, ze dne 22. 10. 2014 a ze dne 12. 11. 2014, z nichž vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího správního orgánu, přičemž žalobce namítl porušení zásady legitimního očekávání.
30. Městský soud tyto námitky shledal nedůvodnými. Správním orgánům nelze vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých oznámení o přestupku jakožto podkladů si učinily vlastní úsudek. Žalovaný tak nepochybil, když se předloženými rozhodnutími krajského úřadu, který v nich přezkoumával i jednotlivé pokutové bloky z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, více nezabýval a pouze konstatoval, že žalobce zaslal kopie rozhodnutí správních orgánů, jež však souvisely s konkrétním případem (*pozn. soudu* – tedy s jiným konkrétním případem než nyní posuzovaným), tudíž je nelze všeobecně použít. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že přiložené správní rozhodnutí jiného orgánu neprokazuje, že se ve vztahu k tomuto správnímu řízení jedná o skutkově shodný nebo obdobný případ, tudíž pro práve posuzovanou věc není předložené rozhodnutí jiného správního orgánu aplikovatelné (vše na str. 3 napadeného rozhodnutí). Předmětná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje navíc ustálenou správní praxi nezakládají, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2018-44, bod 26:

„Nejvyšší správní soud přitakává krajskému soudu i v tom, že postup žalovaného neporušil zásadu legitimního očekávání. Jak zdejší soud uvedl již v rozsudku ze dne 26. 3. 2018, č. j. 7 As 66/2018 - 32 (v němž bylo posuzováno identické tvrzení účastníka řízení zastupovaného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci), závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí a která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů.“ Žalobci tedy nemohlo vzniknout legitimní očekávání v důsledku ojedinělých rozhodnutí správního orgánu, která neodpovídají ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu.

31. Městský soud dále k námitce porušení zásady legitimního očekávání uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Také odkázal na konstatní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tyto závěry doplnil a rovněž správně poukázal bez označení konkrétního rozhodnutí NSS (přestože je městskému soudu z jeho úřední činnosti známo, že se jedná o závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16), že správní orgán prvního stupně jako příslušný správní orgán je v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Dále žalovaný uvedl, že oznámení o uložení pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě pochybností je třeba vycházet i z dalších důkazů; nicméně záleží na kvalitě tvrzení řidiče a kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán prvního stupně si tak s ohledem na tyto závěry k *plasubilní* námitce žalobce ohledně jeho přestupku ze dne 2. 2. 2011 vyžádal taktéž předmětný pokutový blok (č. L 4269398, série AL/2009 ze dne 2. 2. 2011), který v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí jako jeden z podkladů pro rozhodnutí oba správní orgány posoudily.
32. Nadto je třeba námitku žalobce o porušení zásady legitimního očekávání odmítnout i z toho důvodu, že legitimní očekávání je možné primárně vztáhnout k rozhodovací činnosti vždy jen jednoho správního orgánu. Jakkoli lze žalobci přisvědčit v tom, že je žádoucí, aby veškeré krajské úřady (správní orgány obecně) rozhodovaly bez důvodných rozdílů, každý správní orgán rozhoduje v individuální a zcela konkrétní věci; legitimní očekávání nelze založit v případech skutkově odlišných. Městský soud si tedy bez znalosti celého správního spisu nemůže udělat celistvý obrázek o stavu věcí projednávaných před různými správními orgány, když má k dispozici pouze kopii rozhodnutí. Žalobce nadto konkrétně neuvedl, v jakých konkrétních okolnostech se jeho věc s namítanými případy shoduje a liší.
33. Žalobce v druhém žalobní bodu namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidičů.

34. Městský soud k této námitce nejprve považuje za vhodné zrekapitulovat dosavadní judikaturní závěry vztahující se k nyní projednávané věci. Předně je třeba zmínit rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dle kterého je třeba rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“
35. Správní orgány se tak v souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zda-li se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zda-li jej spáchal obviněný apod. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
36. Jelikož je předmět řízení v uvedených řízeních zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit. Jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen oprávněnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“
37. Jak z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě si vyžádat další důkazy, například pokutové bloky (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). Nicméně jak NSS v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74,

konstatoval, „*tyto závěry [pozn. městského soudu – závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.*“

38. Konečně lze poukázat i na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23, který uzavřel, že „*1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok ... 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.*“
39. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány pochybily, když si nevyžádaly a nepřezkoumaly jednotlivé pokutové bloky, jelikož oznámení policie o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem. Tato námitka není důvodná. Z výše citované judikatury plyne, že oznámení policie o uložení pokuty jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musejí opatřit důkazy další. NSS pak v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33, výslovně vyjádřil, že „*správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.*“
40. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalobci se v nyní posuzované věci nepodařilo tvrdit a prokázat takové skutečnosti, které by zpochybnily způsobilost oznámení policie o uložení pokuty být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v žalobě brojil žalobce proti pokutovým blokům šablonovitými a paušalizujícími (obecnými) námitkami. Není však pravdou, že by si správní orgány žádné pokutové bloky ve správním řízení nevyžádaly. Žalobce v námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče rozporoval spáchání přestupku dne 2. 2. 2011, kdy namítal, že si není vědom, že by pokutu (blok) k přestupku ze dne 2. 2. 2011 podepisoval. Správní orgán prvního stupně si na základě této *plausibilní* námitky vznesené v námitkovém řízení žalobcem předmětný pokutový blok (vystavený třetí osobou – příslušníkem Policie ČR) vyžádal a správní orgán prvního stupně i žalovaný jej dostatečným způsobem posoudili tak, že tento splňuje veškeré zákonné náležitosti; při laickém posouzení vypadá pokutový blok zcela v pořádku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí příléhavě doplnil, že si jsou podpisy ze spisové dokumentace s podpisem na pokutovém bloku podobné. Správní orgán prvního stupně také správně podotkl, že žalobci poskytl dostatečnou dobu k využití mimořádných opravných prostředků, či obstarání si

podkladů pro svá tvrzení ohledně nesouhlasu se spácháním přestupku. Dle názoru městského soudu tak tato námitka žalobce vznesená v námitkovém řízení byla správním orgánem prvního stupně, potažmo žalovaným dostatečným způsobem v jejich rozhodnutích vypořádána. Správní orgány tak ve správním řízení nepochybily. Soud doplňuje, že žalobce poté v dalším řízení žádné konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů a příslušným oznámením o přestupku; a tyto nevznášel ani v podané žalobě.

41. Městský soud dále k obecným argumentům žalobce, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání, a to i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce vydané k jím spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky nesouvisející s nyní projednávanou věcí.
42. Městský soud musí konstatovat, že žalobce v nyní projednávané věci před správním soudem v případě námitek proti jednotlivým oznámením o přestupcích setrval na zcela unifikované a paušální argumentaci užívané zástupcem žalobce i v řadě jiných řízení před správním soudem (jak je městskému soudu známo z jeho úřední činnosti). V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).
43. Žalobce v žalobě všem pokutovým blokům vytýká společně a zcela paušálně absenci údajů o osobě přestupce, neboť tyto údaje jsou nečitelné, či scházejí. Dle žalobce není přezkoumatelným způsobem uvedena doba a místo spáchání přestupku – z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata. Dle žalobce rovněž nebylo možné určit údaj o právní kvalifikaci, z níž nevyplývá jednoznačné určení konkrétního bodu, či písmene daného ustanovení. Zřetelně nebyla uvedena výše uložené sankce, ani místo vydání pokutovaného bloku, resp. údaje o oprávněné osobě. Z předmětných rozhodnutí (pokutových bloků) nejsou podle žalobce zřetelná ani data jejich vyhotovení, stejně jako podpis přestupce, který prokazuje souhlas s projednáním věci v blokovém řízení.
44. Městský soud k této argumentaci především podotýká, že žalobce jím zpochybněné pokutové bloky, které měl s ohledem na povahu vznesených námitek nepochybně k dispozici, soudu vůbec nepředložil, přestože mu bylo jasné, že se tyto ve správním spise kromě pokutového bloku č. L 4269398, série AL/2009 ze dne 2. 2. 2011 nenacházejí. Namísto toho soudu předložil zcela jiné a s nyní projednávanou věcí nesouvisející pokutové bloky (viz níže). Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu způsobilosti pokutových bloků být

podkladem pro záznam bodů. Žalobce je nadto vznáší bez jakékoliv individualizace ve vztahu k obsahu jednotlivých pokutových bloků (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 174/2019 - 44). Mnohé z žalobcem vytýkaných vad by navíc nemohly být ve vztahu k posuzování správnosti záznamu bodů vůbec podstatné – v tomto směru představuje základní náležitosti podkladu jen údaj o osobě přestupce, skutkové podstatě přestupku (popisu skutku) a datum nabytí právní moci, popř. datum vydání pokutového bloku.

45. Vzhledem k tomu tak ani městskému soudu nevyvstaly důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru, že v případě předmětných přestupků nepostačuje vycházet z oznámení o přestupku obsažených ve správním spise a že je tedy v takovém případě namístě si pokutové bloky vyžádat. Jak soud ověřil ze spisového materiálu, ten obsahuje tři předmětná oznámení o přestupku ze dne 28. 5. 2010, ze dne 26. 10. 2010 a ze dne 2. 2. 2011. Kromě toho se ve správním spisu nachází též rozhodnutí o přestupku Městského úřadu Jindřichův Hradec, odbor dopravy ze dne 18. 5. 2009, č. j. DOP/17436/09/DH, a již výše několikrát zmíněný vyžádaný pokutový blok č. L 4269398, série AL/2009 ze dne 2. 2. 2011. Pokud jde o samotná oznámení a jejich obsah, ta odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového rozhodnutí, na které soud v tomto směru pro stručnost odkazuje. Městský soud rovněž v obecné rovině ověřil, že samotná oznámení obsahují zcela jasné a srozumitelné označení přestupce. Oznámení obsahují též akceptovatelné vymezení doby a místa spáchání jednotlivých přestupků, stejně jako popis způsobu jejich spáchání, jež *prima facie* nevyvolávají pochybnosti o přezkoumatelnosti takového vymezení. Z oznámení jsou rovněž zřejmé údaje o právní kvalifikaci, jakož i i přesné označení pokutových bloků a výše uložených sankcí. Pokud jde o rozhodnutí o přestupku Městského úřadu Jindřichův Hradec, odbor dopravy, tak z něj dle názoru soudu jednoznačně vyplývá identifikace žalobce jako přestupce, zjištěné jednání žalobce, které vyplývá z podkladů správního řízení, dále je z rozhodnutí patrná právní kvalifikace jednání žalobce, otázka zavinění žalobce, úvahy správního orgánu o polehčujících a přitěžujících okolnostech a o výši trestu. Toto rozhodnutí tedy splňuje všechny formální náležitosti rozhodnutí o přestupku, je srozumitelné, obsahuje rozhodovací důvody a podle názoru městského soudu vychází z dostatečně určité a úplně zjištěného skutkového stavu. Co se týče předmětného pokutového bloku ze dne 2. 2. 2011, městský soud pro úplnost uvádí, že tento byl k *plausibilní* námitce žalobce uplatněné v námitkovém řízení správním orgánem prvního stupně v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS vyžádán jako podklad pro rozhodnutí ve věci a tento pokutový blok taktéž splňuje zákonné požadavky; je z něj zřejmé, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena a je podepsán přestupcem. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. K obsahovým náležitostem pokutového bloku pak soud dále odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, v němž se uvádí, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo

„pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.

46. Městský soud tak uvedené odvolací i žalobní námitky hodnotí jako typizované, obecné a neurčité. Žalobce zde sice snáší výtky vůči formálním vadám bloků, v každém jednotlivém případě však ve skutečnosti nijak nereaguje na konkrétní podobu bloků. Žalobce ani v jednom případě v řízení před správním soudem nijak *plausibilně* netvrdí, že by se skutek nestal, že by přestupek nespáchal, v jakém smyslu by např. označení místa, či obce bylo natolik neurčité, či nesrozumitelné, že by nebylo možné identifikovat místo přestupku. Částečně si jeho výtky i vzájemně odporují – žalobce sám ani neuvádí, která z varianty vad se dle jeho názoru vlastně u každého pokutového bloku má nacházet. Takto není městskému soudu z žalobcovy argumentace zřejmé, zda v každém konkrétním případě při identifikaci přestupce chybí rodné číslo, či datum narození, v čem má spočívat nedostatek ověření totožnosti, zda dalším údajům v pokutovém bloku vytyká absenci, či neúplnost, neurčitost či nečitelnost.
47. Žalobce také ve svých podáních sám nemá jasno, jaké vady pokutovým blokům vlastně vytyká. Ve skutečnosti tedy toliko vznesl sadu námitek bez řádné konkretizace. I pokud v žalobě žalobce vytyká vady přiložených pokutových bloků typů HG/2014 číslo bloku G 1498901, GF/2013 číslo bloku F 0832677, FC/2013 číslo bloku C1404971, městský soud ověřil, že tyto pokutové bloky ani nejsou předmětem projednávané věci, týkají se jiných přestupců (V. M., M. G., M. S.) a nelze z nich dovozovat, že by namítanými vadami měly trpět pokutové bloky žalobce.
48. Závěru soudu o tom, že se v případě žalobcových námitek v řízení před správním soudem jedná o námitky paušalizované, typizované, neurčité, jež nemají žádnou konkrétní vazbu na projednávanou věc, pak svědčí i skutečnost, že prakticky všechny žaloby podané týměž právním zástupcem u zdejšího soudu jsou v podstatných rysech totožné, přičemž se velmi často liší jen daty spáchaných přestupků (oznámení policie). Tato skutečnost je městskému soudu dostatečně známa z jeho úřední činnosti a je známa i NSS.
49. Městský soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že tyto žalobní námitky žalobce neshledal důvodnými.
50. Konečně k námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, soud doplňuje, že je to osoba přestupce (žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.
51. Městský soud tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. září 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu